

Bent Hundstrup, tekst og foto.

MIN VÆRSTE JUL

Det er torsdag den 24 december klokken er 13.00. Da telefonen ringer,” dav det er Asger, du Bent, vi har vist anskudt et stykke råvildt, vil du hjælpe os. ”Selvfølgelig vil jeg det og vi aftaler at mødes kl. 14.00.

Det er en ung mand, der hedder Henrik, jeg skal mødes med, da det er ham der har skudt.

Asger er kørt hjem, han ved åbenbart godt det er jul.

Vel ankommet, fortæller Henrik mig, at han har skudt spidst på et stykke råvildt, dyret var kommet løbene imod ham da han skyder, hvorefter det slår af og forsvinder i skoven, på anskudsstedet finder jeg en del bensplinter fra rørknogle, der ses også en mængde hår, jeg antager at dyret kan være ramt i kroppen, ja faktisk håber jeg, at der er lukket op et sted. Til sidst finder jeg, lidt væk fra det andet, et stykke skind med korte hår, - altså nede på et “løb”.

Jeg sætter Jessie på ved anskudsstedet og meget hurtig finder hun dyrets flugtvej. Jeg har besluttet at jeg ikke vil slippe hende løs i dag, jeg vil ikke risikere ikke at nå hjem til juleanden.

Vi går igennem et lavt område med ask og rødell, derefter drejer vi skarpt til højre og længere fremme ind i en lille plet med sitkagran og godt med brombær i bunden, som gør det meget vanskeligt at komme igennem, Jessie trækker meget i remmen, men jeg vil ikke slippe, Henrik er blevet tilbage, her skal han ikke nyde noget, det er fandeme tæt. Jeg nærmer mig udkanten ved den anden side, da jeg falder, så lang jeg er og der går faktisk et øjeblik, inden jeg finder ud af at remmen er smuttet ud af min hånd. Et forsøg på at fløjte mislykkes på grund af grannåle og skidt i munden, endelig kommer jeg ud og når lige at se Jessie og dyr forsvinde ind i et andet stykke skov et par hundrede meter væk.

Jeg må med derud, i håb om at se hvor hun bliver af, - for pokker, jeg ville jo ikke slippe hunden i dag og nu render hun så'gud med line og hele lortet “- satans”.

Det er en lang strimmel med skov, ikke hundrede meter bred, Odense å løber langs den ene side et lille stykke, hvorefter skoven svinger i en bue væk fra åen, for så at møde landevejen to - tre km væk.

Der hvor jeg nu kommer frem, er det agerjord med brede markhegn der ender ved anden skov og bevoksning. Jeg ser ikke mere til Jessie.

Bag et af de brede hegn længst væk, står et spring råvildt, de løber til skovs, -den vej er Jessie tilsyneladende ikke kommet forbi. Jeg ser efter fod i agerjorden men finder ingen hundefod, Henrik kommer nu op til mig og vi begynder at afsøge de brede hegn og skoven, men finder ikke nogen hund.

Tiden går og jeg ved ikke hvor vi skal gå hen. Jeg prøver et desperat forsøg, jeg ringer til min kollega, Lars Jensen, det kunne da være en anden hund kunne finde min hund, den er jo gået efter et såret dyr. Lars kommer og prøver - men nej, det lykkes dem ikke at følge Jessies spor
Jeg må over på den anden side af åen inden det bliver mørkt, det er en køretur på ca. 10 km uden om, her finder jeg den ejendom, der har jorden over for og hvor det er mest sandsynlig at dyr og hund kan være gået over. Jeg går langs åen i håb om at finde tegn på at dyr og hund er kommet op af vandet, men nej, der er intet at finde. Jeg må nu bruge min maglite for at se noget, På den anden side åen ser jeg en gang imellem lysglimt fra Lars og Henrik, der stadig leder derover. Jeg må tilbage, her finder jeg ingenting.

Tilbage ved Lars og Henrik. Asger er også kommet derud med sin bil. Det er nu helt mørkt, klokken er 17.00, de vil hjem og holde jul. Det vil jeg nu også gerne, men efter at havde hilst af med dem og ønsket god jul, går jeg atter en tur rundt. Efter aftale over telefonen bliver jeg hentet klokken 18.30, min egen bil lader jeg stå med åben bagdør så kan Jessie da komme ind, hvis hun kommer tilbage.

Hjemme ved juleanden og alt det andet sidder jeg uden appetit og i julestemning er jeg da slet ikke. Men jeg formår at holde mig i nogenlunde ro i ca. 1½ time, derefter tager jeg Jyttes bil, (Jytte er min kone), og kører af sted. Det er nu blevet frost, og stille vejr, så det skulle være muligt at høre hvis Jessie giver hals, desværre ligger det ikke til hende.

Jeg vælger at køre længere ud af landevejen og ind på en ejendom der ligger tæt ved åen. Desværre er jeg nødt til at ulejlige beboerne, det er ikke sjovt på en juleaften.

Herfra går jeg en lang tur langs åen, der er lidt træer og buske på kanten, det er steder hvor Jessie kan sidde fast med remmen. Jeg når ned hvor Lars stoppede med sin hund og lidt efter er jeg fremme ved det smalle stykke skov, følger kanten og ender ved landevejen. Det er ikke til at holde strøm på magliten, men jeg tog en anden med så kan jeg da se hvor jeg går. Nu vil jeg følge landevejen tilbage til bilen, det er da muligt det er i grøften jeg skal finde hende. Vel tilbage ved bilen kører jeg ud og ser til min egen bil, -det kunne jo være, men nej ingen Jessie. Klokken er nu blevet ca. 22.30 og jeg kører hjem. Der er en trykket julestemning derhjemme, og selv om de alle er glade for at se mig, bliver stemningen ikke meget bedre, da jeg jo ikke har Jessie med.

Klokken er nu ca. 24.00 gæsterne er taget hjem, og Jytte kører mig ud i området, først ned og se til min bil, ingen tegn på Jessie, tilbage til landevejen hvor jeg bliver sat af. Vejret er skiftet til regn og slud og det blæser kraftigt. Jeg vil nu gennemgå et område med gammel grusgrav, vandhuller og bevoksning af forskellig art, jeg tror der er 20 ha. Systematisk går jeg i gang, finder vej ved hjælp af mine maglite og håber hele tiden at se refleks fra et par hundeøjne, - men nej, kl. 6.00 er jeg tilbage ved min bil uden resultat.

Jeg kører hjem, falder om i en stol og sover lidt. Da kl. bliver 7-7.15 ringer jeg til nogle venner, "det er Bent, god morgen og go' jul, vil du hjælpe mig?". Også Henrik der rekvirerede mig dagen før bliver vækket og vil gerne hjælpe. Lars har jeg en aftale med. Vi mødes ti mand på det sted hvor min bil havde stået hele natten klokken er 8.00. Det regner lidt og blæser meget, det er stadig for mørkt til at begynde. Der er tid til at takke vennerne fordi de vil hjælpe, fortælle hvordan og hvad der er sket og hvad jeg vil have vi skal gøre. Jeg vil simpelthen have det hele gået igennem, linet op i en kæde så vi med sikkerhed kan se enhver plet imellem hver mand og med 100% sikkerhed kan sige, "heri sidder ingen hund!" Derfor vil vi også komme igennem en del af det jeg har været igennem i løbet af natten. Først tager vi et lille stykke skov jeg ikke var igennem i nat, det er ret åbent og til at overskue, der er vådt, men alligevel sidder der et stykke råvildt deri.

Derefter liner vi op så jeg går tæt ved landevejen som højre fløj og venstre fløj går så langt inde i grusgravområdet vi kan nå. Langs landevejen er der grøfter der skal ses efter. Jeg kommer også ind i folks haver, dog uden at møde nogen, de sover længe i dag.

Vi er nu ca. 3 km fra startstedet og er gået igennem noget jeg selv har været igennem om natten, men også noget jeg ikke har været igennem. Vi går over et stykke agerjord med vintersæd på vej mod et stykke skov, jeg var igennem i går. Her ser Lars spor af en hund, det havde vi nu set flere gange, men disse var ligesom mere friske, -sporene gik mod landevejen.

Vi ser os omkring i marken og kan se at sporene kommer ud fra skoven, går lidt tilbage for så at dreje i en bue ud i marken samtidig med at hunden har taget fart mod landevejen.

Vi går alle ud på landevejen, leder efter spor i grøften og i haverne på den anden side.

Henrik kender beboerne i det ene hus overfor, han går ind og taler med konen, men hun har ikke set noget, i det samme kommer manden hjem og bliver sat ind i situationen.

“joh--, men jeg så da en hund derovre i går, ved 15.30 tiden, den gik med en lang snor, jeg troede det var naboens”. Hold da op, det er skønt at høre, nu ved vi at Jessie er kommet denne vej. Poul er gået et stykke ned langs landevejen, hvor han går og kikker i grøften. Pludselig råber han op, jeg kan ikke høre hvad, så jeg tænker, - ligger hun mon der?

Men det Poul har set, er spor der formentlig krydser landevejen, det er ikke muligt at finde spor på den anden side, men vi tror hun er gået over, da der længere tilbage ligger en del skov.

Vi skal først igennem 3 private haver, langs en sidevej til den landevej vi lige har krydset. Jeg tager haverne, nogen tager marken ved siden af og andre tager vejen, til vi er forbi huse og haver. Herfra liner vi igen op, det er rødgraner vi nu skal igennem. Jeg går i midten, nogle gange må jeg ned på knæ og kravle frem, men det er også nødvendig for at se noget. Efter ca. 300 m igennem rødgraner kommer vi til en bred bæk, som jeg nok ikke kan springe over.

Der bliver råbt ude til venstre ved vejen. "Hvad siger han"? spørger jeg. "Han siger hun sidder derude". Lyder svaret. - Gør hun det? -nej for fanden, det er skønt at høre. Jeg løber derud. Det er Poul der har fundet hende, han står med hende ude ved vejen, da jeg kommer. Gensynsglæden er stor, men ellers er Jessie som hun plejer at være og skulle vi på sporarbejde, havde hun også gjort det.

Poul viser mig, hvor hun har siddet fast, det er ikke langt fra vejen og lige ved siden af bækken, vi kan se hvor hun har ligget.

Først nu ser vi dyret, der ligger nede i bækken. Jessie har gjort sit arbejde og derefter, mens hun venter på mig, er hun blevet viklet ind i de omkringstående træer og buske.

Dyret har fået det højre forløb skudt over lige under knæet, der var ikke andet skudsår, hvad jeg ellers håbede, da jeg startede i går.

Klokken er nu 11.00 om formiddagen, så vi må sige at vi har været utrolig heldige at finde hende så hurtigt.

Jeg glemte at fortælle, at da vi gik over landevejen, ringede jeg hjem til Jytte og bestilte kaffe, som hun skulle komme med, så da vi alle kom ud ved vejen, kom Jytte med kaffen og en lille en, - nu blev det så'gud jul.!!

Vi har omkring 3 km til bilerne, men der er højt humør og en masse at snakke om, så det føles ikke langt. Nu skal jeg bare have takket alle vennerne, uden dem havde det ikke været muligt.